AUGUSTINUS. ISIDORUS HISPALENSIS
Göttweig (?), 12. Jh.
Quelle: http://manuscripta.at/?ID=36527
Copyright: Göttweig, Benediktinerstift

Adhuc enim uidebat non esse nos qui peccamus sed nescio quam
aliam in nobis peccare naturam. et delectabat superbia mea
extra culpam esse. et cum aliquid mali fecisse non esset me
fecisse ut sanaretur anima mea quo peccabat tibi. sed ex
cusare me amabam. et accusare nescio me esse qd aliud
qd meum esset. et ego non esset. Verum autem tum ego eram.
et aduersum impietas mea me diuiserat. et id erat pec
catum insanabilius quo me peccatorem esse non esse arbitra
bar. et execrabilis iniquitas esse dns omps te in me adp
ntiem meam qua me esse ad salutem malle superari. Non
du qui posueras custodiam ori meo et ostium continentiae
circum labia mea. ut non declinaret cor meum in uerba
maligna ad excusandas excusationes in peccatis cum
hominib; operantib; iniquitatem. et adhuc ido cõmuni
cabo cum electis eorum. sed tamen ia desperans in ea falsa
doctrina me posse proficere. eaq; ipsa qb; si nihil melius
reperiret contentus esset decertuera ia remissius neglegen
tiq; retinebat. Et enim suborta est mihi ea cognatio. pruden
tiores ceteris fuisse illos philosophos quos academi
cos appellant. qui de omnib; esse dubitandum censuerant.
nec aliqd ueri ab homine comprehendi posse decreuerant.
Ita enim eam liquido sensisse uidebantur. ut uulgo habe
ea illorum intentione non du intellegenti. Nec dissimu
laui eundem hospitem meum reprimere animi fiducia
qua sensi eum habere deriti; fabulosis quib; manichei
libri pleni sunt. amicitia tam cor familiarius utebar
qua ceterorum hominum qui in illa heresi non fuissent. Nec
ea defendebam pristina animositate sed tam familia
ritas eorum plures enim eos roma occultat pigrum me